

Глава 1

В ИМЕТО НА ВСЕОБЩОТО БЛАГО

СЪБОТА

Ето нещо, което трябва да знаете за мен: Аз съм ужасна дъщеря.

– За стотен път ти казвам, Клоуи, ти *не* си ужасна дъщеря – простенва Рейна, най-добрата ми приятелка, от другата страна на линията. – Вече говорихме за това, помниш ли? Хайде да си припомним какво казахме.

Лягам по гръб на леглото си и се вирам в плаката на Ейвъри Джонсън на тавана. Представлява негова статична фотография като Принц Зигфрид в „Лебедово езеро“. Носи бял клин и бяла туника, избродирана в златисто и сребристо. Тъмната му кожа лъщи от пот. Коленете му са присвити, а ръцете разперени в очакване на Одета – красивия бял лебед, – която ще се приближи към него с танцова стъпка. Прекарала съм безброй нощи, без да откъсна поглед от плаката, потънала в мечти аз да бъда тази, която ще завърти в обятията си. И сега, когато най-накрая имам възможност да го видя на живо, лежа на леглото си, без да помръдна, защото се ужасявам от мисълта да излъжа майка си.

– Клоуи? – прекъсва мислите ми Рейна. – Повтори какво казахме.

Въздъхвам.

– Казахме, че планът ни е в името на всеобщото благо.

– Точно така, а сега подай телефона на майка си. Ще се престоря на моята майка и ще ѝ кажа, че ще бъдеш у нас през седмицата, *точно както планирахме*. Ти ще отидеш на твоего прослушване и тя никога няма да разбере какво се е случило.

Претъркулвам се и покривам лицето си с възглавницата.

– Ами ако номерът не мине?

Рейна изпъшква.

– Ти сериозно ли се съмняваш в природната ми актьорска дарба?

– Нямах това предвид – отвърщам.

Рейна приема актьорството много сериозно. Тя е на практика хамелеон, който може да се превъплъти във всеки и всичко. Била съм свидетел как имитира доминиканския акцент на майка си безброй пъти, затова не се съмнявам, че ще бъде убедителна.

– Ами ако се окаже, че я лъжем напразно? Ако отида на прослушването и блокирам или се загубя на магистралата, или забравя да си сложи дезодорант и от мишниците ми се носи неприятна миризма всеки път, когато вдигна ръце, или..

– КЛОУИ! – Гласът на Рейна прекъсва потока ми от словоизлияния. – Дай телефона на майка си, в противен случай можеш да се сбогуваш с мечтата си да станеш професионална балерина!

Думите ѝ ме карат да скоча рязко от леглото.

– Изчакай така.

Отивам до стаята на майка ми и си поемам дълбоко въздух, преди да отворя вратата. Никога не съм я лъгала. Нито веднъж. Никога не ми се е налагало да го правя. Аз съм от онези момичета, които ходят на училище, вземат уроци по танци, имат само една най-добра приятелка и се забавляват, като гледат клипове с балетни изпълнения от седемдесетте години в ютюб.

Дори нямам вечерен час, защото *никога* не излизам. И най-вече – не шофирам сама до друг щат за балетно прослушване, без да кажа на майка си.

Това е грешка. Най-лошата идея, която някога ми е хрумвала. В речника ще откриете снимката ми точно до думата *идиотско*, защото...

– Здравей, скъпа – казва мама, когато отваря вратата на стаята си. – С майката на Рейна ли разговаряш?

– Да.

Гласът ми е изгънял, сякаш току-що съм погълнала хелия от някой балон.

– Добре.

Хвърля поглед към телефона в ръката ми в очакване. Поставям го бързо в дланта ѝ, преди да си променя решението.

– Ало? – казва мама, след като долепя телефона до ухото си. – Да, здравей, Камила. Добре съм. Ти как си?

Издишам, треперейки. Майка ми отива до леглото си, а аз я следвам, като заобикалям отворените куфари и разхвърляните дрехи по пода. Тази сутрин заминава на едноседмичен круиз с гаджето си. И това ако не е чудо. Майка ми излиза от пределите на Ню Джърси единствено когато трябва да ме закара на уроци по балет във Филаделфия.

Сядам на ръба на леглото ѝ, докато тя се навежда, за да хвърли още дрехи в куфара си.

– Не бих искала Клоуи да ви бъде в тежест – казва тя на госпожа Акоста/Рейна. – Благодаря ти много, че си съгласна да остане с вас, докато ме няма.

Протяга ръка и отмята дългите плитки от лицето си. Толкова са стегнати, че потреперва от болка при всяко по-рязко поклащане на главата. Обикновено носи косата си късо подстригана. Отивам до нея и връзвам плитките ѝ на опашка. Тя ми се усмихва признателно.

Усещам нов пристъп на вина и се извързвам, защото се боя, че един поглед към мен ще ѝ е достатъчен, за да разбере, че нещо не е наред.

Април е и тази седмица сме в пролетна ваканция. Мама си мисли, че ще прекарам ваканцията наблизко, в къщата на Рейна. Рейна всъщност ще работи в дневен театрален лагер за деца през тази седмица, а на мен днес ми предстои прослушване за място в балетната консерватория на Ейвъри Джонсън – професионална школа по танцови изкуства за юноши. Остатъка от седмицата ще прекарам вкъщи, най-вероятно припомняйки си как съм се представила, отново и отново. Прослушването е във Вашингтон, но консерваторията се намира в Ню Йорк – град, в който майка ми никога няма да ме пусне да живея самостоятелно. Ако трябва да бъда честна, не мисля, че тя изобщо би ми разрешила да живея някъде сама. Независимо на колко години съм.

Не искам да я лъжа, но се налага. Миналия месец Дана, учителката ми по балет в Центъра по танцови изкуства във Филаделфия, ме дръпна настрана и ми показа графика на прослушванията за консерваторията.

– Трябва да отидеш, Клоуи – каза ми, сочейки датата за прослушване в Ню Йорк. Наведе глава към мен и снижи гласа си. – Ако се представиш добре, може да ти предложат стаж в компанията им.

Аз, Клоуи Пиърс, седемнайсетгодишно чернокожо момиче, живеещо наред нищото, бих могла да прекарам цялата последна година от гимназията в Ню Йорк и да се уча от Ейвъри Джонсън, най-младия чернокож танцьор, стартирал собствена балетна школа, която вече е консерватория? А след това, ако ми предложат стаж в компанията, ще бъда само на крачка от това да стана професионална балерина.

– Освен това благодарение на няколко щедри дарители консерваторията предлага стипендия за всички приети през първата година от създаването ѝ – продължи Дана. – Няма да е нужно майка ти да плаща нито цент. Трябва да се възползваш от тази възможност, Клоуи.

Сведох поглед към белега на левия ми глезен и се почувствах изпълнена със съмнения.

– Положи много усилия през последните няколко месеца – продължи Дана. – Трябва да го направиш.

Тя беше права. Нямаше начин да пропусна прослушването за Ейвъри Джонсън.

Много жалко, че майка ми не беше на същото мнение. Изобщо не беше ентусиазирана. Вместо това направи опит да прикрие ужасеното си изражение, когато Дана говори с нея след урока.

– Ню Йорк не влиза в плановите ни – отсеке тя.

Дана изглеждаше също толкова разочарована, колкото и аз. Подготвяше ме за този момент от тринайсетгодишна възраст. Тя се опита да убеди майка ми, че такъв шанс не е за изпускане. Консерваторията е само за ученици, които още са в гимназията. Няма да мога да се явя на прослушване следващата година, когато завършвам. Но майка ми беше непреклонна.

– Бих се радвала, ако помогнете на Клоуи с програми по танцови изкуства в колежа – отбеляза тя. – Може би в някой колеж наблизо.

Колеж? Защо да следвам в колеж, след като искам да бъда професионална балерина? Защо да хвърлям на вятъра цялото време, през което съм полагала толкова усилия? Цялата физиотерапия и сълзите.

– Но... мамо... – заекнах.

Отворих и затворих уста, също като умираща риба.

– Не – натърти тя.

И толкова.

Дана тайно ми връчи графика в ръцете, докато аз и майка ми си тръгвахме.

– В случай че тя си промени решението – прошепна.

Само че аз знаех, че майка ми няма да си промени решението. Тя си има своите причини да желае да бъде близо до нея. Баща ми почина при катастрофа, когато бях на три години, и ми се струва, че я мъчи онзи лишен от логика страх, че и на мен може да ми се случи

нещо също толкова ужасно. Фактът, че преди година и половина замалко не ме блъсна кола и в крайна сметка си счупих глезена, също не помага. След като глезенът ми се възстанови, майка ми не искаше да ми позволи да се върна към балета, защото се тревожеше, че ще се натоварвам прекалено много. Склонността ѝ да бъде свръхпредпазлива никога не ме е притеснявала, докато не осъзнах, че тя със сигурност няма да ми разреши да се преместя в Ню Йорк сама, дори ако това означава да се простя завинаги с мечтите си.

Няколко дни след като прослушването в Ню Йорк се проведе и приключи, седнах на леглото и вперих поглед в плаката на Ейвъри Джонсън на тавана и се зачудих дали изобщо има смисъл да продължавам да ходя на уроци по балет. Когато заплаках, се случи нещо странно. Плакатът падна от тавана и се озова точно в скута ми. Имах чувството, че Ейвъри ме гледа и ми казва, че всичко ще бъде наред. На следващата сутрин приятелят на майка ми, Жан-Марк, я изненада с предложение за почивка и за всеобща изненада, тя прие да отиде с него. Реших, че това е знак от съдбата.

Тази седмица Ейвъри Джонсън и екипът му ще провеждат прослушвания в различни градове – във Вашингтон, Роли, Атланта и в цялата страна. След като майка ми и Жан-Марк тръгнат днес, ще се отправя към Вашингтон с колата си.

– Чук-чук.

Жан-Марк подава главата си от прага точно в момента, в който майка ми приключва разговора по телефона. Прекосява стаята с три големи крачки и прегръща майка ми с големите си ръце.

– Готова ли си за почивката?

– Да.

Мама се кикоти, докато той я слага да седне.

Както винаги, съм изумена колко по-млада и безгрижна изглежда, когато Жан-Марк е наблизо. Срещала се е и с други мъже от време на време след смърт-

та на баща ми, но връзката ѝ с Жан-Марк продължи най-дълго.

Той насочва вниманието си към мен и когато се приближава, забелязвам, че тениската му е изрисувана с малки кокосови палми.

– Някой е настроен ваканционно – отбелязвам.

– Не завиждай.

Стоварва се на ръба на леглото до мен и то изскърца под тежестта му.

Жан-Марк е огромен. Почти три пъти по-едър от мен. И въобще не се шегувам. Бил е инструктор по бодибилдинг, когато е живял в Хаити, но е спрял да се занимава с това, след като се е преместил тук. Също като мама, той работи като медицинска сестра в спешното отделение и е един от най-внимателните хора, които познавам. Той е от онези хора, които се вълнуват от участия в томболи за спечелване на чисто нов спортен автомобил или почивка в Таити. Вероятно е участвал и е губил в хиляди томболи. Това е нещо като хоби за него. Но всичко това се промени преди няколко седмици, когато спечели два безплатни билета за круиз в района на Карибите. Частица от мен си мисли, че това е единствената причина майка ми да се съгласи да го придружи.

Точно в този момент тя крачи из стаята и мърмори нещо на себе си. Спира за момент и прехапва устната си – обикновено го прави, когато е нервна. Жан-Марк въздъхва и отива до куфара ѝ, за да го затвори.

– Каръл, трябва да вървим. Ако не тръгнем веднага, ще изпуснем самолета. Времето лети.

А аз ще закъснея за прослушването си, защото няма как да тръгна, преди вие да заминете.

– Добре – казва майка ми.

Гребва библията си от нощното шкафче и я пуска в куфара си.

Жан-Марк протяга ръка за куфара, но майка ми отблъсква ръката му.

– Нека само проверя за последен път дали не съм забравила нещо.

Той отново протяга ръка и този път взема куфара и го вдига високо, така че да не може да го стигне.

– Не, не, не – казва. – Няма да дам всичките си пари за почивката за престоя на чакащото ни такси, още преди да ни е завело до летището. Трябва да стигнем до Флорида, за да можем да се качим на круизния кораб.

Излиза от стаята и секунди след това се чува трополенето на големите му крака надолу по стълбите. Майка ми поглежда към прага на стаята си, а след това и към мен. Устните ѝ бавно се извиват в намръщено изражение.

– Не съм сигурна за това, малката ми – казва.

Стомахът ми се свива.

– Не си сигурна за кое?

– Не мога да те оставя сама тук. Не се чувствам спокойна. – Прокарва ръка по лицето си и оглежда стаята. – Може би е по-добре да изчакаме до лятото, когато ще спестя достатъчно пари, за да те вземем с нас.

Взира се съсредоточено в една точка в стената, все още с намръщена физиономия.

– Да, точно така ще направя. Глупаво е да те оставям тук за цяла седмица.

– Не!

Скачам на крака и майка ми се сепва.

– Трябва да заминеш. Кога за последен път си ходила на почивка?

Тя махва небрежно с ръка.

– Винаги мога да планирам друга почивка.

Отправя се към стълбите. Трябва да направя нещо, за да я спра, да я накарам да си промени решението.

Хващам я за раменете и я обръщам с лице към мен.

– Ако не заминеш, ще започна да обвинявам себе си за това. Жан-Марк се вълнува толкова много от това

пътуване. Знаеш, че никога преди не е печелил нищо. Ако не заминеш, ще му разбиеш сърцето, а аз ще трябва да живея с мисълта, че вината е моя.

Тя започва да мига неспокойно. Определено в момента драматизирам повече, отколкото е нужно, но трябва да направя всичко по силите си.

– С мен всичко ще е наред – продължавам. – Била съм у Рейна толкова много пъти. Родителите ѝ ще се грижат за мен. Самата госпожа Акоста ти го каза.

Майка ми въздъхва.

– Така е, но въпреки това ще се притеснявам за теб. Освен това зная колко се измъчваш от кошмарите си. Не бих искала всяка вечер да сънуваш как с мен се случва нещо лошо.

Прегръщам я, за да спре да говори, и усещам как напрегнатите ѝ рамене се отпускат.

Когато се отдръпвам, тя ме поглежда в очите. Хората постоянно коментират колко много си приличаме. Имаме еднакъв ръст, едни и същи кафяви очи и топъл кафяв цвят на кожата. Но съм наясно, че когато ме погледне, вижда в мен черти от баща ми. Чудя се какво ли е чувството да виждаш едновременно човека, когото си изгубил, и човека, когото се страхуваш да не изгубиш. Полагам глава на рамото ѝ, за да не може да забележи вината, изписана на лицето ми.

– Всичко с мен ще е наред – повтарям.

Жан-Марк отново я вика. Отделяме се и я изпращам навън. Жан-Марк и шофьорът на таксито подреждат куфарите им в багажника. Шофьорът казва нещо на Жан-Марк на креолски език и двамата избухват в смях.

Майка ми спира рязко и се затичва към къщата, изкрещявайки, че е забравила чантичката с гримовеите си. Жан-Марк простенва и той и шофьорът продължават разговора си.

В този момент в къщата отсреща внезапно настъпва някаква суматоха. Наблюдавам как външната врата

рязко се отваря и Гийзър – питбулът на съседа ни – се втурва надолу по стълбите на преддверието толкова бързо, колкото му позволяват старите му крака. След него излиза Илай Грийн, или иначе казано – най-големият гадняр на планетата, и оглежда улицата наляво и надясно. Спира погледа си върху мен. Поемам си дълбоко въздух и изчаквам да се извърне, както прави обикновено, но вместо това той вдига ръка и... маха за поздрав.

На мен ли маха?

Невъзможно. Не си говорим от повече от една година. Хвърлям поглед към Жан-Марк и шофьора на таксито. Никой от тях не гледа в посоката на Илай. Когато поглеждам отново към него, преструвайки се, че преди това не съм го забелязала, той ми маха *отново*.

Добре. Това вече е странно. И подозрително. Смайна съм до такава степен, че без да се замисля, вдигам ръка и му махам, за да отвърна на поздрава му. О, боже! Защо го направих? Не трябва да поздравявам Илай. Той е мой враг номер едно и не бих искала да му давам повод да си мисли, че не е такъв.

Слънцето ме заслепява, затова не съм сигурна дали виждам ясно, но ми се струва, че Илай се усмихва. *Усмихва се*. Какво става? И защо изведнъж се почувствах неловко, че съм излязла навън в розовата си пижама на сърчица и все още носейки шапчицата си за сън?

Смутена от всичко това, се завъртам и се сблъсквам с майка ми. Тя хвърля чантичката си с гримове на задната седалка на таксито.

– Ще се опитам да намеря начин да ти се обадя от круизния кораб – казва ми, но и двете знаем, че вероятно няма да може да го направи.

Доколкото ми е известно, безжичната интернет връзка в круизните кораби е много скъпа, а майка ми и Жан-Марк нямат намерение да харчат излишни пари по време на безплатната си почивка.

Тя продължава да стои неподвижно, с помрачено изражение от чувство на тревога. За секунда започвам да се боя, че отново ще се опита да отмени пътуването.

– И ако нещо се обърка със семейство Акоста, Линда няма нищо против да отидеш у тях. Кацаме в неделя вечерта, така че ще бъдем тук навреме за вечерята на Великден.

След това отново повтаря всички инструкции за безопасност и действия при спешни случаи. Ако Линда не отговаря, да се обадя на колежката ѝ Айлийн. Да се оглеждам внимателно. Винаги да нося малко пари в себе си и да не разчитам само на дебитната си карта. Ако някой се опита да ме ограби, да хвърля чантата си и да бягам. Чувала съм тази тирада толкова много пъти, че мога да я изрецитирам дума по дума.

– Не организирай шумни купони, докато ни няма – казва ми Жан-Марк с намигване и ме прегръща за сбогуване.

Усмивам се.

– Обещавам, че няма. А вие тръгвайте. Ще изпуснете самолета.

– Моля те, пази се – казва майка ми.

Прегръща ме отново и се качва на задната седалка. Жан-Марк се намества до нея. Навеждат се към прозореца и ми махат, докато се отдалечават. Майка ми все още изглежда притеснена. Махам им за довиждане, докато завиват зад ъгъла и вече са въвн от полезрението ми.

Противно на волята си, поглеждам отсреща. Илай продължава да стои там, крачейки напред-назад, с телефон на ухото.

Нямам време да анализирам защо ми се е усмихнал. Или изобщо да се чудя какво става с него. Обръщам се и се втурвам към къщата. Вашингтон е на три часа път, а трябва да съм там до два следобед. Сега е едва десет сутринта, но като цяло мразя магистралите, как-

то и шофирането, затова ми се иска да разполагам с повече време.

Изтичвам по стълбите към стаята си и изваждам сака с всичките ми принадлежности за танцуване изпод леглото. Хвърлям вътре пижамата си и нахлузвам розовия си клин и новото си лилаво трико. Обувам си изтърканите лилави високи кецове, които подхождат на облеклото ми. Бързо свалям нощната си шапчица и събирам косата си на висок кок.

Преди да изляза от стаята си, се качвам на леглото и подскачам нагоре, за да целуна плаката с Ейвъри Джонсън за късмет. След това отивам до скрина и целувам любимата ми снимка на баща ми пред къщата, с мен като бебе на ръце. Усмива се на майка ми, която снима. Майка ми винаги ми е казвала, че е бил добър танцьор и че съм наследила това от него. Освен това казва, че е бил непохватен, но този ген не се е предал на мен. Понякога ѝ завиждам, че има толкова много спомени за него, а аз нямам такива. Искане ми се да вярвам, че ако беше тук, той също щеше да ме целуне за късмет.

Втурвам се надолу по стълбите, но спирам, когато хващам бравата на вратата. Наистина ли си струва да отида във Вашингтон и да излъжа майка си?

Представям си как участвам в прослушването, в зала, пълна с танцьори, които не са прекарвали седем месеца извън залата, за да им бъде направена операция и след това да се възстановят. Танцьори, които за разлика от мен са в най-добрата си форма. След това обаче си представям себе си след година и половина, как седя в класната стая на някой колеж и уча неща, които по никакъв начин не са свързани с балета. Не това е животът, който искам.

С нов прилив на енергия отварям входната врата и се блъскам право в човека от другата ѝ страна.